

Didelė, baikšti, įnoringa ir stipri žuvis yra **karpis**. Maitinasi jis dažniausiai ryte ir vakare, tik rudenį — popiečio valandomis. Vidurdienį, kai vanduo sušyla, karpis laikosi gelmėje ar duobėse. Maitindamasis rausia dumblą. Geriausias šios žuvies apetitas esti tada, kai vanduo sušyla iki 20—25°. Karpis ryja viską, ką randa dugne, taigi neatsisako nė masalo. Juo gali būti sliekas ar kitas žuvies gardumynas, prie kurio ji įpratinta jaukinimu. Masalas leidžiamas į dugną plūdine, dugnine ar pusdugnine meškere. Kai kurie meškeriotojai karpius vilioja su augaliniu masalu, skrituliais. Skrituliai, nuleidus masalą ant dugno, paliekami. Nematydamas žmogaus, meškerykočio, karpis mėgaujasi masalu ir užkimba ant kabliuko. Lieka, priplaukus laiveliu, jį su skrituliu surasti.

Žuvaujant plūdine meškere, meškerykotis turi būti stiprus. Valas — iki 0,3 mm storio, su plonesnių, bet stipriu, 50 cm ilgio pavadėliu. Valas ir pavadėlis tinka dugno spalvos. Taigi jie dažomi anilino dažais. Prie plūdinės meškerės valas imamas šviesiai žydras, rusvas arba žalsvas, prie dugninės — tamsiai rudas arba juodas. Meškerė turi būti su rite. Dirbant su pusdugnine meškere, reikia turėti svarmenį "ėdžias". Užkibęs didelis karpis netraukiamas iš karto į krantą — gali trūkti valas ar pavadėlis. Atsargiai nuvyniojama nuo ritės po truputį valo, ir einama krantu ta pačia kryptimi, kur plaukia žuvis (reikia sekti, kad ji aštriu nugariniu peleku nenupjautų valo). Paskiau žuvis iš lėto graibšteliu ištraukiama.

Karšis maitinasi ryte iki 11 val., o po pietų — nuo 15 iki 19 val. Jis, priešingai negu karpis, stengiasi atstatyti jėgas, iki vanduo nesusilęs. Be to, subrendę karšiai pradeda "medžioti"

anksčiau negu jauni. Šias žuvis patogiau žvejoti iš laivelio. Priplaukus netoli nendrių, paberama jauko. Iki karšių prisirinks į "puotą", gaudomos raudės ar kuojos. Po valandėlės galima žuvauti karšius. Tinka plūdinė, dugninė ar pusdugnine meškerė. Plūdinės meškerykotis ilgas (žūklaujant iš valtės — 4 m, nuo kranto—iki 8 m), su rite. Valas — 0,2—0,25 mm storio. Kabliukai ne labai dideli, su 10—12 mm ilgio koteliais. Pavadelis plonesnis už valą, iki 70 cm ilgio. Plūdė pailga, lengva, su antena. Masalas guldomas ant dugno.

Jeigu plūdė pakyla ir užima gulsčią padėtį, vadinasi, karšis pakėlęs nuo dugno slieką pradėjo čiulpti. Netrukus plūdė pradės lėtai slinkti gilyn. Tada leidžiama jai minutėlę grimzti ir užkertama. Atrodo, tarsi kelmas užkibęs. Karšis ima sukti ratu. Nuo dugno jį reikia pakelti, kad kvėptelėtų oro. Pakvėpavęs karšis gula ant šono, ir lieka jį patraukti virš vandenyje įmerkto graibšto. Niekada nereikia kelti karšio už valo ar imti žuvį ranka. Karšis ūmus, staiga trenkia nosimi į valtį ir — viso gero.. .

Nelengva, bet labai įdomi lynų žūklė. **Lynai** pradeda kibti anksti pavasarį, ežeruose ištirpus ledui, o upėse — nuslūgus ir praskaidrėjus vandeniui. Bet pavasarinė lynų žūklė gana trumpa. Vėl gerai lynai pradeda kibti maždaug nuo rugpjūčio vidurio. Lynai, kaip ir karpiai, gana įnoringi, jautriai reaguoja į atmosferos slėgimo kitimus. Geriausiai jie kimba, nusistovėjus šiltiems orams, pučiant nestipriam pietų ar pietvakarių vėjui, purškiant švelniam lietai.

Lynai didesnę gyvenimo dalį praleidžia tarp žolių, kur rausiasi dumblėtame dugne ir ieško maisto. Šios žuvys laikosi gana pastovaus dienos režimo. Naktį jos miega toliau nuo kranto, duburiuose, o prieš auštant— traukia į vandens telkinio pakraščius, prie žolių ir čia, maždaug 1 - 3 m gilumoje, įsirausią į dumblą. Vėliau, saulei kylant, ir lynai pakyla nuo dugno, rankioja nuo augalų vabzdžių lervutes, moliuskus. Po pietų, apie 15—16 val., jie aptingsta, tolsta nuo kranto, bet po 2 val. grįžta atgal prie žolių, čiulpia lapus, augalų stiebus. Prieš temstant šios žuvys vėl, kaip ir prieš aušrą, ima knistis dumble.

Lyną ne visada suviliosi tuo pačiu masalu. Rytais masalui (jis nuleidžiamas prie pat dugno) patariama vartoti nedidelius sliekus, dėles, uodo trūklio lervas. Vėliau, apie pusryčius, be minėtų masalų, tinka moliuskai. Šiuo metu masalas kabinamas maždaug 0,5 m nuo vandens paviršiaus ir 1 m nuo dugno. Per pietus masalas užmetamas tarp lapų, prie pat vandens paviršiaus.

Vakarop lynus labai vilioja apsiuvos, kurios guldomas tiesiog ant dugno.

Lynus būtina jaukinti susmulkintais sliekais, vabzdžių lervomis, šutintomis bulvėmis, duona ar varške. Kad jaukas būtų geriau matyti, prieš jį išberiant į vandenį, pasirinktose meškerioti vietose siūloma papilti smėlio.

Lynas — stipri žuvis, todėl ir valas turi būti 0,20—0,25 mm storio. Šias žuvis viliojant sliekais,

virtomis bulvėmis, tinka kabliukai 6-8,5 numerio, o meškeriojant uodo trūklio lervomis, apsiuvomis — ne didesni kaip 5.Nr.

Didžiausi **ešeriai ir lydekos** sugaunami spinningu, velke, skrituliais. Čia bus aprašomas vienas dar mažiau žinomas šių žuvų gaudymo būdas. Meškeriotojas, labai pamažu irdamasis valtimi, žieminę blizgę nuleidžia prie dugno ir ritmingai kilsčioja į viršų. Užkibus ešeriui, išmeta inkarą ir toje vietoje ilgiau žvejoja. Tokiu būdu žvejojama nuo rugpjūčio vidurio, kai ešeriai pradeda buriuotis. Rudeniop, kai ešeriai ir lydekos traukia arčiau kranto, prie žolių, žiemine blizge gali sėkmingai žvejoti ir krantu eidamas meškeriotojas. Einant krantu, blizgę užmetama netoli žolių ir trumpais trūktelėjimais kilnojama.

Nemune, prie dambų, panašiai gaudomos lydekos. Blizgę galima pakeisti gyva žuvele — aukšle, kuojoyte, strepečiu. Šiuo atveju naudojamas ilgesnis (10—12 m) valas su metaliniu pavadėliu. Prieš pavadėlį uždedamas 20—30 g švininis svarelis. Žuvėlė įleidžiama vandenin ir, svareliui atsimuš us į dugną, meškerykotis patraukiamas į viršų ir į šoną. Šitaip trūkciojant apeinama visa damba. Pajutus smūgį, valas kiek atleidžiamas, paskui vėl įtempiamas, kad lydeka prarytų masalą. Lydeka, prarijusi masalą, neria šalin ar gilyn. Tuo metu, truputį atleidus valą, stipriai pakertama.

Įdomi **sterkų** žūklė aviža (žr. pav.). Ji lydoma iš švino 15 mm pločio, 40 mm ilgio, Lydant į ją įstatomas stambus kabliukas. Ant jo maunami keli dideli sliekai taip, kad jų abu galai maskatuotų vandenyje. Jei žuvaujama nesraunioje upėje, leidžiama srovei nešti valtį, o aviža su sliekais, nuleista ant dugno, kartkartėmis kilnojama 50—70 cm. Sterkui užkimbant, pajuntamas stiprus smūgis. Užkibęs sterkas yra visai ramus ir lengvai duodasi įtraukiamas į valtį. Jei dugnas labai apžėlęs, ši žūklė nėra sėkminga, nes į dugno žoles kimba kabliukas, o sliekai nutrūksta. Gaudant sterkus valas imamas 0,3—0,4 mm storio. Pavadėlis 0,24—0,3 mm storio ir iki 50 cm ilgio.

Viena iš baikščiausių žuvų yra **šapalas**. Jis neria gelmėn, pasirodžius ant kranto meškeriotojui,

meškerei, netgi vandenį kliudžius šešėliui.

Pavasari, rudenį ar šiaip esant šaltam orui, šapalai plauko padugniais, bet atšilus mielai pakyla į vandens paviršių. Šapalo tykoti pavasarį geriausia dugnine meškere su slieku, vasarą — palaidyne su vabzdžiu ar su blizgute arba spiningu, mažą žuvytę, o rudenį — dugnine ar plūdine meškere su varliuke. Kuo plonesnis valas, tuo sėkmingesnė šapalų žūklė. Be to, nereikia gailėti jauko. Įmetama į vandenį keliolika žiogų — juos godžiai griebia šapalai.

Vasarą palaidyne galima meškerioti Šapalus ir salačius su savo darbo musele.

Žuvaujant šapalus, kai kurie meškeriotojai prie plūdės tvirtina mažą trišakį kabliuką. Jis lengvai telpa plačiuose šapalo žabtuose, o juo nusikratyti žuviai retai tepavyksta. Tinkamas valas—0,2—0,25 mm, stiprus pavadėlis - 0,15 mm storio, kabliukas — Nr. 8—12. Masalą šapalas griebia staigiai ir, patekęs ant kabliuko, yra labai karingas